

[Henry Christensen.]

„Ligesom andre registrerede virksomheder må landbrugsbedrifterne periodisk indsende angivelse til myndighederne over udgående og indgående afgift. Det vil muligvis være hensigtsmæssigt at fastsætte lempeligere angivelsesregler for landbruget end de regler, der må gælde for de øvrige erhverv. Det kunne således tillades, at landbrugsbedrifterne kun skal indsende angivelser til myndighederne én gang årlig. En sådan angivelsespligt måtte formentlig af praktiske grunde kombineres med en ratevis indbetaling af afgiften i løbet af det følgende år, idet man næppe kunne kræve, at landbrugere skulle indbetale afgiften for et helt år på én gang.“

På det grundlag forhandlede statens repræsentanter dengang med landbrugserhvervet. Der var ikke truffet — det vil jeg gerne slå fast — nogen politisk beslutning om, hvorvidt dette skulle blive enderesultatet, men på det grundlag forhandlede man med landbrugserhvervet og tilvejebragte derved i høj grad en forventning om, at dette måtte blive enderesultatet. Det blev det ikke dengang. Det var vores opfattelse i venstre, at det var et rigtigt synspunkt, der var nedfældet i betænkningen; vi støttede det, vi har siden hen opretholdt det synspunkt, at det af administrative grunde, men også af hensyn til den øgede likviditet, der lå i det, havde været rigtigt at følge de synspunkter, der lå i den betænkning, der fremkom dengang på foranledning af den socialdemokratiske finansminister.

Nu kritiseres det voldsomt, at man vil foretage ændringer, der fører til to ting: i stedet for at det halvårligt opgjorte beløb skal betales på én gang, skal det fremtidig betales i kvartalsrater, ligesom det sker for andre erhverv, og i modsætning til andre erhverv skyder man for landbruget terminerne væsentligt ud for dermed at tilvejebringe en likviditetsforøgelse. Jeg vil gerne sige, at jeg ikke kan anerkende, at der er et rimeligt grundlag for denne kritik, i hvert fald ikke i det omfang, som man her har anført.

Vi har også i mit parti overvejet og været med til at drøfte forskellige andre former, hvorunder likviditetsforøgelsen kunne være tilvejebragt. Jeg lagde mærke til, at hr. J. O. Krag talte om, at venstre skulle have

truet med at melde sig ud af regeringen — sådan forstod jeg det — hvis dette forslag ikke var blevet fremsat i den skikkelse, hvori det nu er fremsat. Jeg vil gerne sige til hr. J. O. Krag, at hvis han fæster lid til den slags oplysninger, så er det ønsketænkning, så skal han ikke indstille sit politiske kompas efter det. Vi har i venstre deltaget åbent i overvejelser og forhandlinger om, hvorvidt man kunne have fundet andre fremgangsmåder, der lige så hensigtsmæssigt løste den opgave på rationel vis at hidføre en øget likviditet til de mange enkelte virksomheder. Vi er kommet til det resultat, at dette var den enkleste fremgangsmåde at anvende, det var den, der var de færreste administrative omkostninger ved, det var den fremgangsmåde, der sikrede, at den gruppe af udøvende erhvervsdrivere på disse områder, som var de særlig aktive, som havde en særlig betydelig produktion — altså ikke mindst de unge landmænd, som sidder under de vanskeligste gældsforhold — var dem, der fik den største fordel. Derfor har vi ment, at det var den fremgangsmåde, der var mest hensigtsmæssig til løsning af den opgave, vi havde stillet os.

Jeg vil også gerne føje til, at når man nu drager spørgsmålet om særstilling ind, så er det altså ikke en særstilling, der i sit princip indføres nu; den var der i forvejen. Men netop når man taler om særstilling eller ej, vil jeg pege på, at da man lancerede momsens i Danmark, blev det fremført som et stærkt argument, at igennem den tilførtes der betydeligt driftskapital til hele det danske erhvervsliv. Det er naturligvis rigtigt, at dette er tilfældet, men til trods for at landbrugets udøvere vel udgør omkring halvdelen af de registrerede virksomheder, er det jo sådan — i kraft af at de, der har jorden som grundlag for produktionen, kun høster én gang om året, kun kan få produktionsresultatet én gang om året — at likviditetsforøgelsen har været ti gange så stor for den anden halvdel af de erhvervsudøvende, som den er for landbruget. Derfor kunne man måske nok diskutere spørgsmålet om ligestilling også ud fra andre kriterier.

Jeg skal slutte med at sige, at vi har skønnet, at hvis man ville løse den opgave, som vi har stillet os: at skaffe øget likviditet til disse erhvervsudøvere, så var dette den enkleste og derfor den mest hensigts-